

De kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

door Stan Lenssen

[VrijeWerker.nl](http://www.vrijewerker.nl/) - [@stanlenssen](https://twitter.com/stanlenssen)

Het staat je vrij om delen uit dit e-book te publiceren, zolang je mij als bron vermeldt en een weblink legt naar: <http://www.vrijewerker.nl/>

Het is prima als je dit e-book schenkt aan anderen die erin geïnteresseerd zijn.
Dankjewel!

De kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

Hier start de kortste weg naar Moeiteloos Bloggen	3
Hoe tackel je het grootste risico van het Vrije Werken?	4
Hoe kom je als bloggende Vrije Werker lekker in je verhaal?	10
Moeiteloos bloggen in een flow? Vergeet het maar voor zakelijk schrijven... Of niet?	14
Het einde van de excuustruus die jou afhoudt van dat lucratieve bloggen	17
Jouw deur naar gefocust schrijven?	20
Hoe uniek moet je zijn als blogger?	23
De 30-dagen-oefening om (opnieuw) een groot blogger te worden	26
Je bent gearriveerd, bijna...	31

Hier start de kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

Gaat het bloggen jou makkelijk af, of kost het je best wel moeite om telkens weer een fraai artikel het levenslicht te laten zien?

Hmm, het laatste hè? Ik ken het.

Maak je niet dik, je staat niet alleen. Voor de meeste mensen is een mooi stuk wegschrijven een letterlijke crime. Vrije Werkers zijn daarin niet anders.

Maar er zijn er die het in de smiezen hebben. Die steeds en regelmatig - soms wel dagelijks - met plezier en relaxt een prachtig verhaal aan hun blog toevertrouwen.

- Wat doen deze Vrije Werkers anders dan jij?
- Waarom is het voor jou geploeter?
- Wat zie jij over het hoofd dat zij wel ontdekt hebben?

Ik ga het je verklappen in dit e-book. In 7 artikelen laat ik je ervaren hoe het anders kan.

7 artikelen, ooit geschreven op mijn blog [Vrije Werker](#) en speciaal voor dit e-book in een nieuw jasje gestoken.

Ik tover belangrijke tips en tricks naar boven. Ik laat je van mijn ervaringen en ideeën profiteren. En ik doe je de ultieme oefening aan de hand waardoor bloggen voor jou nooit meer zal zijn als voorheen.

Als jij dit e-book doorhebt, letterlijk en figuurlijk, ligt de weg naar Moeiteloos Bloggen voor je open.

Ik wens je veel leesplezier. Uhh... sorry, veel Moeiteloos Blogplezier ;-)

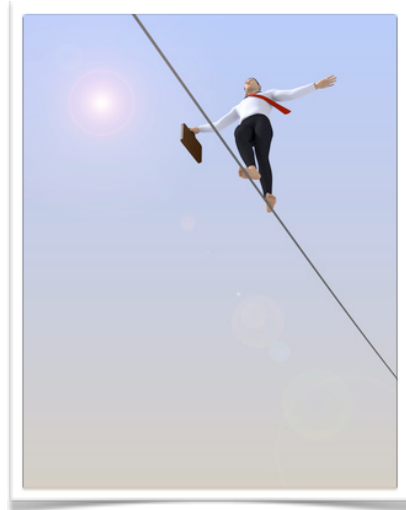
Stan

Hoe tackel je het grootste risico van het Vrije Werken?

Het is een dun koord waarop je loopt als je ondernemend bent. Je zou er zomaar af kunnen lazeren.

Er zijn er heel wat die dat doen. Helaas. 50% van de zzp-ers faalt in de eerste 5 jaar van hun ondernemerschap. Van de 50% die overblijft, leidt de grote meerderheid een kwijnend bestaan.

Geen verheffend vooruitzicht. Het Vrije Werken zit vol risico's.

Een schakelpunt naar een nieuw tijdperk

Je moet je eigen broek ophouden. Daar krijg je soms de bibbers van.

Zeker nu, in deze tijd. Het lijkt wel of de wereld op zijn kop gaat. We zitten middenin een crisis. Of is dit het begin? Er lijkt voorlopig geen einde aan te komen.

Ze zeggen dat het geen gewone is. Het is een schakelpunt. Een nieuw tijdperk dient zich aan, de wereld wijzigt drastisch.

De macht verschuift oostwaarts, naar andere continenten. Europa wordt een paria. De VS een tweederangs statenbond.

En daar zit jij dan als Vrije Werker, de band van je broek krampachtig in je handen.

Waar is het oude overzicht? Alle zekerheden vallen om. Een stevig paar bretels zou welkom zijn.

Proficiat met het Vrije Werken

En toch feliciteer ik je, want jij hebt een prima uitgangspunt. Jij hebt je eigen stuur in handen.

Je moet er toch niet aan denken [loonslaaf in een werkfabriek](#) te zijn? Nu, in deze tijd? Dan loop je pas een risico!

Want als die wereld echt verandert, als het waar is van dat schakelpunt, dan vallen daar de klappen. Daar gaat de wereld op zijn kop. De paraplu waaronder het decennialang lekker comfortabel schuilen was, klapt dicht. Ze moeten zelf hun weg gaan vinden.

Terwijl jij als Vrije Werker – zonder dat je het beseft wellicht – al in de nieuwe fase zit. Dus na het schakelpunt.

Je zit met andere woorden goed, dus nogmaals proficiat!

Het grootste risico van het Vrije Werken

Jouw risico's zitten niet in een veranderende wereld. Daar zitten juist jouw kansen, want [de macht wordt herverdeeld](#).

Het grootste risico waar jij mee zit, is dat er geen klanten zullen komen.

Jouw grootste risico is dat ze niet als vanzelf uit de lucht gaan vallen. Hoe fantastisch ook jouw dienst.

Jouw grootste risico is een afwachtende houding. Jouw grootste risico is **jouw twijfel om jouw dienst te verkopen**. Jouw grootste risico is jouw onzekerheid over hoe je dat moet doen.

Gelukkig, jouw grootste risico is dus heel beheersbaar. Want het ligt geheel bij jou. Je hebt het blijkbaar zelf in de hand. Dat is handig. Alweer proficiat!

Dat grootste risico tackel je met marketing die leuk is

Natuurlijk heb jij goed nagedacht over jouw dienst. Hij doet echt iets waar de klant om zit te springen. Hij lost een menselijke pijn op, maakt het leven van een ander dus beter.

Maar...

Jouw fantastische dienst is zo goed als jouw vaardigheid om die dienst te verkopen.

Die vaardigheid moet je in de vingers hebben. Dan maak je een werkelijk succes van jouw dienst.

Dat betekent marketing bedrijven. En nee, dat is geen akelig woord. Ondanks het glatte imago is [marketing gewoon heel leuk](#). Het is namelijk iets heel natuurlijks, iets heel sociaals, iets waar wij mensen dol op zijn.

Marketing is communiceren, luisteren naar elkaar en open staan voor de ander. Net zo leuk als [lullen in de kroeg](#) dus.

En...

Je bent er eigenlijk al mee bezig. Dat had je niet gedacht. Maar toch is het zo. Marketing begint namelijk met jouw dienst.

Die ontwierp je om een pijn te lenigen. Daar had je de klant bij in gedachten. En dat, dat was jouw eerste marketingstap.

Zie je, dus je kunt het en je vindt het leuk: marketing bedrijven. Nu de volgende stappen nog.

Hoe bedrijf je marketing die leuk is?

Speciaal voor Vrije Werkers is er iets bedacht. Ver weg in een grijs internetverleden. Het is superkrachtig, want het zorgt voor klanten. Het is superleuk, want het maakt je creatief.

De kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

Speciaal voor Vrije Werkers dus. Je mag me geloven of niet, dat maakt me niet zo heel veel uit. Wat ik belangrijk vind, is dat je ermee van start gaat. Of dat je, als je al gestart bent, je er verder in bekwaamt.

Want dat iets dat ooit bedacht is, kan jou zoveel brengen. Daar heb je geen idee van. Tot je het zelf ervaart.

Geen [struisvogel-](#), [geen namaak-marketing](#) meer. Ik heb het over **BLOGGEN**.

Je hoeft geen kei te zijn om ervan te profiteren. Als je het maar doet, dat bloggen.

Het profijt wordt groots als je je echt bekwaamt. Dan wordt het je [vliegwiel](#) van je niet te stoppen business.

Geen dure advertenties nodig

Dat bloggen verkoopt jouw diensten als vanzelf. Daar zijn geen dure campagnes voor nodig.

Je doet het zelf en geen ander die het beter kan dan jij. Het gaat om authenticiteit. Om wat in jou zit en in niemand anders.

Zie jij dat zitten?

Ik kan het antwoord eigenlijk wel raden.

Als het is wat ik denk, dan wil ik je er graag bij helpen.

Ik wil je van alles leren over **content marketing**:

Het [schrijven van artikelen die wervend zijn](#), die de aandacht trekken van precies die klanten die jij graag wilt. Artikelen die authentiek zijn, waardoor klanten jou gaan kennen, aardig vinden en vertrouwen.

Ik wil je van alles leren over **copywriting**:

De kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

Geen verkooppraatjes over spullen, maar schrijven over de voordelen die jij te bieden hebt. Over hoe je die voordelen overtuigend brengt en hoe jij van lezers kopers maakt. Kopers die tevreden zijn als ze je eenmaal kennen, aardig vinden en vertrouwen.

Eigenlijk alles over **bloggen** dus, want daarmee tackel je jouw grootste risico.

De kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

Bloggen moet je regelmatig doen om het gewenste effect te bereiken. Dat lukt je niet als het geploeter is.

*Laten we daarom nu beginnen om het **moeiteloos en relaxt** te maken.*

Kom, ik neem je mee die kant op in de komende 6 artikelen.

Hoe kom je als bloggende Vrije Werker lekker in je verhaal?

Schrijven, het is een van de dingen die ik het liefste doe. En als je nou denkt, dat gaat hem dan vast makkelijk af, dan zit je er flink naast.

Oké, soms gaat ie lekker, dan rollen de woorden er zo uit. Ze vinden als vanzelf hun juiste plek. Maar heel vaak is het gewoon stug ploeteren.

Waarom blijft het dan toch leuk? Waarom sla ik toch telkens weer aan het schrijven?

Schrijven maakt je creativiteit los

Omdat ik geniet van het creatieve proces, en omdat ik per se mijn boodschap wil vertellen.

Het voelt heerlijk om te merken hoe je iets dat abstract is, tastbaar kunt maken. Wat er rondspookt in je hoofd, kun je zomaar op papier zetten. Het krijgt structuur, een vorm die nu ook door anderen begrepen wordt. Hopelijk zelfs gevoeld.

En het slaat ook nog ergens op. Oké, een enkele keer dan.

Schrijven maakt gedachten onvergankelijk

Door te schrijven verdwijnt de vluchtigheid van je gedachten. Plotseling zijn ze onuitwisbaar.

Vergelijk het met het verleden en de toekomst.

Wat je je kunt herinneren van vroeger, dat staat vast. Dat nemen ze nooit meer van je af. Het is niet meer uit te wissen.

Dat is anders dan de toekomst. Die kan vervliegen. Van het beeld dat je voor je hebt, is nog helemaal niet zo zeker dat het echt wordt.

Maar je wordt kriegel van die innerlijke censor

Vrije Werkers die schrijven herkennen vast mijn verhaal. Ik hoop dat jullie met velen zijn, want schrijven is een van de krachtigste en mooiste manieren om je boodschap te laten horen.

Ben jij zo'n [boodschapper](#) van het geschreven woord, dan ken je ook dat stugge ploeteren. Dat plaatsen van halve zinnen op je scherm of op papier, ze weer wissen, de woorden vervangen, er fouten uit halen. Een punt erbij, een komma weg. Een synoniem vinden voor dat woord dat al drie keer voorkomt. De spelling checken, enzovoort.

Al bij de start van het proces ben je aan het puzzelen en corrigeren, waardoor je er eigenlijk nooit lekker in komt. In jouw verhaal dus.

Het is jouw innerlijke censor die het voortdurend verpest. Als een mannetje op je schouder dat meekijkt en in je oor fluistert: 'Dit is niet goed, dat kan beter, terug naar die zin, corrigeer nú die fout, ...'

Je wordt er compleet kriegel van.

Een irritant kereltje dat zijn plek niet kent

Van die innerlijke censor moet je af zien te komen. Althans, in de creatieve fase van het schrijfproces. Dat kereltje kent zijn plek niet goed. Je hebt hem pas nodig na jouw eerste klad, jouw 'shitty first draft'.

Dan pas ga je verfijnen en corrigeren, want pas dan wordt jouw stuk gereed gestoomd voor de openbaarheid.

Maar voor het zover is, moet je de creativiteit kunnen laten lopen. Dan schrijf je een stuk wat alleen jij onder ogen krijgt. Daar mogen de fouten zich nog laten zien. Al die imperfecties waar je je niet voor hoeft te schamen. Want jij bent de enige die ze ziet.

Alsof je naakt voor de spiegel staat en de badkamer is op slot. Je hebt niets te vrezen.

Hoe wijs je dat kereltje terecht?

Ik hou van [Natalie Goldberg](#). Ik ken de dame niet persoonlijk, maar toch, ik hou van haar. Zij heeft een prachtig boek geschreven waarin het weerwoord op dat kereltje staat: [Writing Down the Bones](#).

Plus, in dat boek, nog een heleboel andere wijsheden over schrijven. En over het leven, dat schrijvers in haar visie telkens weer opnieuw beleven. Stukje bij beetje. Daar zou ze best wel eens gelijk in kunnen hebben.

Maar goed, terug naar het kereltje. Hoe beteugel je die innerlijke censor? Wat is het antwoord van Natalie Goldberg?

Het omvat 6 regels. Spelregels voor de creatieve fase van het schrijven. Waarmee je dat kereltje in die belangrijkste eerste fase flink op afstand zet.

De 6 spelregels van Natalie Goldberg

Dit zijn ze:

- 1. Blijf je hand bewegen**
- 2. Verwijder niets**
- 3. Let niet op spelling, interpunctie en grammatica**
- 4. Laat je gaan**

5. Denk niet, wees niet logisch

6. Diep het kwetsbare op

En zo pas je ze toe:

Kruip achter je beeldscherm of achter een blocnote. Toetsenbord of pen in de aanslag. Haal een keer diep adem. Visualiseer het onderwerp waarover je wilt schrijven. En begin...

...met in je ooghoek - denkbeeldig of misschien wel in het echt - die 6 belangrijke regels.

Hou Natalie Goldberg steeds in beeld

Dat is het. Meer is er niet aan. Niet moeilijk om te doen, zou je zeggen.

Toch vraagt het enige oefening. We zijn zo bezig met het eindresultaat. Het moet meteen kloppen en netjes zijn. Dat zit zo in onze cultuur. We hebben grote moeite om dat idee te laten varen.

Maar het is precies wat het creatieve deel van ons wèl vereist. Anders komen de gouden ideeën echt niet boven.

De regels van Natalie Goldberg pas ik vrijwel dagelijks toe, telkens als ik iets nieuws aan het schrijven ben. Zelfs als het om zakelijke stukken gaat.

Ik kan er altijd op vertrouwen. Ik heb ze altijd zichtbaar voor me als ik schrijf. Ik adviseer jou om dat ook te doen. Zo word je er steeds aan herinnerd en worden ze deel van jezelf.

Als je weer de fout in dreigt te gaan, dan kijk je er even naar. Daar schrikt dat irritante kereltje enorm van. Weg is ie!

Kun jij weer lekker doorgaan met creatief te schrijven. Zonder belemmeringen, zonder innerlijke censuur. Maak je gedachten onuitwisbaar en geniet ervan.

Moeiteloos bloggen in een flow? Vergeet het maar voor zakelijk schrijven... Of niet?

Vrije Werkers vragen mij wel eens:

‘Dat moeiteloze schrijven in een flow is allemaal leuk en aardig, maar dat gaat toch helemaal niet werken voor zakelijke blogposts?’

Nou, laat ik je dit vertellen:

‘Met één enkele kleine tweak, is ook hier de flow-methode heel geschikt.’

Wat is flow-schrijven ook alweer?

Waar het om gaat bij flow-schrijven is dat je jezelf in een staat brengt waarbij de woorden als vanzelf uit je vingers rollen.

Wat je in je hoofd bedenkt moet moeiteloos zijn weg vinden naar het papier of het scherm.

Het is **aan één stuk vloeiend schrijven**, zonder interruptie van gedachten die er niet toe doen.

Hoe gaat dat flow-schrijven ook alweer?

Normaal bevindt er zich een kereltje op je schouder dat je voortdurend afleidt met een indringend, fluisterend stemmetje.

Vanaf moment nul is dat ventje bezig met jouw spelling en grammatica. Vanaf moment nul ook, bemoeit hij zich met de inhoud van jouw stuk. Hij brengt je aan het twijfelen en hij laat het schrijven stokken.

Zogenaamd beroept hij zich op kwaliteit, maar in feite frustreert hij jouw creativiteit. Hij blokkeert de originele inzichten die jouw stuk nou juist zo authentiek maken.

Dat kereltje schakel je uit. Dat is wat je doet met flow-schrijven.

Pas veel later mag hij zich ermee bemoeien. Als je gaat mooimaken en redigeren.

Flow-schrijven is eenvoudig en moeilijk tegelijk

Eenvoudig, omdat het heel toegankelijk is. Het is een kwestie van de pen hanteren of het toetsenbord, en de 6 regels van [Natalie Goldberg](#) toepassen.

Lees het nog maar eens na: [het gaat erom dat je lekker in je verhaal komt](#).

Moeilijk, omdat we zo gewend zijn om naar dat akelige ventje te luisteren. We zijn met hem opgevoed. Hij laat ons nauwelijks los. Je schopt hem niet zomaar van je schouder. Dat vereist training.

De beperking van zakelijk schrijven

Bij flow-schrijven knoop je zin voor zin aan elkaar.

Je kiest een start. Nou, kiezen... je laat de start eerder binnenrollen. Het is meestal de eerste zin die in je opkomt. Vaak zijn de eerste woorden de beste keus.

Vervolgens wandel je rond op de pagina en associeer je erop los. Het kan alle kanten uit gaan. Waar het uiteindelijk eindigt, weet je van tevoren niet. Je laat jezelf verrassen.

Maar dat verandert zodra je zakelijk schrijft. Een blogpost bijvoorbeeld. Dan moet je wel weten waar het eindigt. Dat mag geen verrassing zijn.

Het eindpunt is jouw specifieke boodschap. Je bent dus beperkt.

De tweak van zakelijk flow-schrijven

Hoe ga je om met die beperking van je boodschap?

Waar je bij het gewone flow-schrijven begint met niets, zet je bij zakelijk flow-schrijven een extra stap vooraf.

Je zorgt dat je bij aanvang het doel heel goed voor ogen hebt. Je weet, met andere woorden, heel precies wat je wilt overbrengen.

Je kadert dus de grenzen af. Je **associeert** alleen nog maar **in de richting van je doel**.

Dat is de tweak die je moet toepassen bij zakelijk flow-schrijven.

Dat maakt het lastiger. Je hebt minder vrijheden.

Ik geef het toe: bij zakelijk flow-schrijven zit dat kereltje plots toch weer op je schouder.

Maar er is één verschil. Hij mag maar één ding doen: jou de richting wijzen. Van de rest blijft ie af.

Dus geen bemoeienis met spelling, grammatica, toonzetting, stijl, enzovoort. Jouw verhaal mag - nee, moet - nog steeds authentiek zijn.

Plezier is de beste motivator om te schrijven

Flow-schrijven zorgt voor schrijfplezier. Je komt lekker in je verhaal. Het maakt schrijven tot een leuke bezigheid. Ook als je zakelijk schrijft.

Dat plezier is van groot belang. Het motiveert je om te schrijven met grote regelmaat. Vol enthousiasme en overtuiging.

Die regelmaat moet vol te houden zijn. Want jouw blog moet steeds gevoed. Nu, maar ook nog als je 5 jaar verder bent.

Het einde van de excuustruus die jou afhoudt van dat lucratieve bloggen

Laatst las ik een titel die in mijn hoofd is blijven plakken. Hij stond boven een blogstuk van Seth Godin.

Eh, even tussendoor:

Die Seth Godin die volg jij toch wel? Hij levert prachtige inzichten voor Vrije Werkers. Dagelijks en soms meer dan dagelijks.

Toch kost [Seth Godin](#) je nauwelijks tijd. Zijn teksten zijn kort tot ultrakort en altijd pakkend. Reageren op zijn weblog is bovendien onmogelijk. Je hoeft je dus nergens toe verplicht te voelen.

Volgen dus.

Goed, die titel was: [Talker's block](#)

In dat stuk, dat overigens voor Seths doen lang was, vroeg hij zich af waarom we nooit worden geplaagd door een **talker's block**, terwijl er legio mensen zijn die zich bij tijd en wijle wel geplaagd voelen door een **writer's block**.

In welk opzicht is schrijven zo anders dan praten? Waarom kunnen we schijnbaar moeiteloos aan een stuk de mond roeren, en worden we geblokkeerd als het op schrijven aankomt?

Waarom hebben we bovendien iets bedacht dat uitstel van schrijven legitiem maakt? Iets waarop we gaan zitten wachten voordat we gaan schrijven. Waarom is datzelfde iets voor praten blijkbaar niet nodig?

Dat iets dat heet inspiratie

'De bliksem moet inslaan in de hersenpan. Dan gaan de woorden vloeien. Let maar op! Dan zal ik geniaal formuleren. Geef mij de inspiratie en ik betover jou met mijn letters op papier.'

Jakkes, wachten op inspiratie. Het is het startsignaal voor de excuustruus.

Het werkt juist andersom.

Schrijven is doen

Begin eraan. Op de plek waar je nu zit. Daal af in je eigen woorden. Knoop de ene zin aan de andere. De inspiratie kan niet wachten om uit zijn hol te komen.

Denk aan alles wat dichtbij je is. Fysiek en qua emotie. Dat is de enige [ultieme schrijftip](#).

Probeer het maar. Gewoon aan de slag, net zoals je praat. De ideeën komen uit zichzelf. Zo heb je het praten ook geleerd.

Waarom maken we ons niet druk om praten?

Praten is makkelijk. Wat in je hoofd zit, rolt zo naar buiten. De afstand is kort. Er zit nog geen 10 cm tussen jouw grijze massa en je mond.

Praten is eenvoudig. Praten is zelden geniaal. Meestal zelfs zeer oppervlakkig. Praten zit vol met fouten. Dat merk je zelf meestal meteen. Op het moment dat de woorden het luchtruim kiezen.

Eigenlijk te laat dus.

Maar maken we ons daar druk om? Welnee, je kletst er wat omheen, zegt sorry, en breid de boel weer keurig dicht. Zo komt de boodschap prima over.

Zo moet je ook over schrijven denken

Kijk naar de wereld om je heen en start met schrijven. Een blog is daar natuurlijk prachtig voor.

Die wereld wil weten:

- Hoe jij over haar denkt
- Wat jij haar kunt bieden
- Waar jij haar kunt verbeteren
- Wat jij haar te leren hebt

Schrijf alsof je praat. Vertel jezelf het verhaal dat je ziet en zet de woorden op papier. Laat de fouten komen. Klets er wat omheen, zeg sorry, en brei de boel weer keurig dicht.

Doe dat dagelijks. Ik zeg het vaak, en het is ook Seths advies.

Bedenk hoe je het praten hebt geleerd. Opstaan, vallen en weer doen. Schrijven is net zo simpel. Het wordt vanzelf beter.

Begin eens met de komende [30 dagen](#). Een halfuurtje, ergens in de ochtend of de avond. Meer hoeft niet.

Ga niet op inspiratie zitten wachten. Inspiratie komt vanzelf. Jouw schrijven roept het op.

Jouw deur naar gefocust schrijven?

Ik weet niet hoe het met jou zit, maar als ik schrijf dan heb ik het liefst rust om me heen. Ik moet me kunnen concentreren.

Om die reden schrijf ik met de deur van mijn kamer dicht. Mijn omgeving weet dan dat ik niet gestoord wil worden.

Ik ben aan het schrijven en daar houden zij heel sociaal rekening mee.

Daarvoor ben ik ze dankbaar natuurlijk, want zo kan ik gefocust schrijven.

Een psychologische deur

Ik ben een boek aan het lezen van Julia Cameron: Je leven schrijven.

Zij zegt daarin over mijn gedrag:

‘Het is iets fysieks om een deur achter je dicht te trekken. **De kunst is natuurlijk dat je de psychologische deur dichttrekt**, waardoor je de wereld echt buitensluit. Dan kun je je concentreren, ook in roerige tijden.’

Julia schrijft net zo lief met de fysieke deur open. Dat geeft haar schrijven iets extra’s lees ik ergens in haar boek. Het rumoer en gedoe van mensen en hun bezigheden werkt inspirerend.

Maar zij wil wel die andere wereld buitensluiten. De wereld van de zorgen van alledag. Die deur is een stuk moeilijker te sluiten, want het is de deur van een wereld in ons hoofd.

Dat herken ik.

Een heftige wereld

Het is die wereld waarin de emoties van ons leven zich afspelen. Waarin de mensen die je na staan ziek worden, of oud, en sterven. Waarin vriendschappen overgaan en nieuwe ontstaan.

Waarin je ploetert voor je business en je zorgen maakt over die nieuwe opdracht. Ga je hem krijgen, en hoe gaat het dan verder, volgende maand als ie af is?

Een wereld waarin jaloezie, kift en nijd soms de scepter zwaaien.

Misschien maak jij je in die wereld zorgen om je kinderen, of zit je in het treurige proces van een scheiding.

Het is een heftige wereld.

Hoe moet het verder met Europa? Gaat Griekenland failliet of niet?

We voelen ons vaak machteloos, want we zijn direct afhankelijk, maar tegelijkertijd te nietig.

Dicht die deur

Het is veel moeilijker om de deur van die wereld achter je dicht te trekken. Toch moet je dat doen als je wilt schrijven. Want jij hebt namelijk je boodschap die moet overkomen.

Als jij zit te schrijven en je wordt dwarsgezeten door treurigheid en zorgen, dan kun je die boodschap niet de juiste lading geven.

Op het moment dat jij de pen ter hand neemt, moet jij je kunnen voelen in de plaats van jouw ontvanger. Dan kun je [overtuigen met jouw schrijven](#).

Kun jij je niet concentreren op die ander, dan boet je in aan overtuigingskracht.

Gefocust schrijven

Dus doe je best en trek die psychologische deur dicht. Ook in roerige tijden.

Jouw boodschap is namelijk een bijdrage aan die wereld waarop je geen grip denkt te hebben. Ook al voel jij jezelf nietig, jij maakt hem iets beter met jouw schrijfsels.

Daarom moet die deur naar diezelfde wereld even dicht. Voor zijn eigen bestwil en voor de jouwe.

Zo kun jij gefocust schrijven.

Het luikje dat open mag

Er is één uitzondering. Soms mag de deur op een kier. Als jij schrijft over een gebeurtenis in die wereld. En als die gebeurtenis jou emotioneel geraakt heeft.

Want **emotie inspireert**. Er gaat niets boven echte emotie uit de echte wereld. Dus dan zet je ergens een luikje in de deur even open en schrijf je de mooiste verhalen.

Zo komt er iets uit de wereld binnen om gefocust over te schrijven.

Hoe zit het bij jou?

Het sluiten van mijn fysieke deur helpt mij bij het sluiten van de psychologische. En soms, inderdaad, zet ik een luikje open.

Hoe gaat dat bij jou? Schrijf je met de fysieke deur dicht? Of doe je net als Julia en laat je je inspireren door het rumoer van mensen?

En hoe sluit jij de psychologische deur? Of gooi je steeds alle luiken open?

Hoe uniek moet je zijn als blogger?

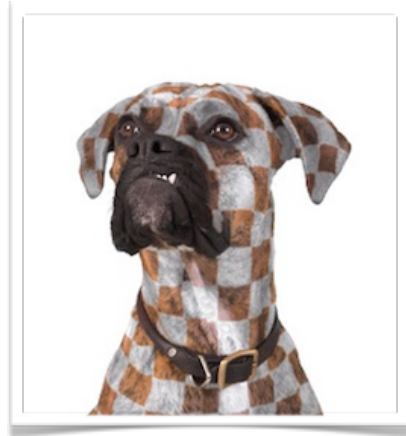
Heel veel potentiële bloggers starten niet met bloggen vanwege het volgende argument:

‘Ik heb niks nieuws te melden!’

Is dat een valide reden? Moet je uniek zijn in wat jij verkondigt?

Er zijn stuurlieden aan de wal die beweren streng van wel: ‘Wat jij te melden hebt, mag niet eerder door een ander zijn vermeld.’

‘Niks daarvan’, zeg ik, ‘het is de slechtste reden om maar nooit aan bloggen te beginnen.’

Even terug de schoolbank in

Weet je nog hoe het ging op school?

De lesstof die je daar verwerken moest, was - voor die op jouw bordje kwam - al door duizenden mensen voorgekauwd. Dat boek waar jij het allemaal in las, stond vol met kennis die ontelbare malen daarvoor allang in andere boeken was beschreven.

En er was geen juf die je de opdracht gaf om het boek maar in de hoek te knikkeren: ‘Oude meuk, weg ermee!’

Elke groentekraam zijn eigen plekje

Kom je wel eens op de markt?

Moet je doen. Er is veel te leren voor Vrije Werkers.

Kijk eens naar de groentemannen. Kraam aan kraam staan ze daar. Concurrenten van elkaar. Allemaal verkopen ze appels. Elke buurman hetzelfde fruit. Maar voor geen van hen is dat een reden om ermee te stoppen.

Hun ervaring en hun koopmanschap heeft ze geleerd dat er voor elk een plekje is. Ieder doet zijn appelpraatje op zijn manier. Ieder trekt daarmee zijn eigen type klanten aan.

Hele trouwe vaak. Ga maar eens kijken op die markt.

Er zijn steeds nieuwe woorden nodig

Er zijn **steeds nieuwe woorden** nodig **om dezelfde kennis te begrijpen.**

Telkens werd en wordt dat boek van school opnieuw geschreven. Op een andere manier. Maar de kennis in dat boek blijft grotendeels gelijk.

De tijd verandert onze maatschappij, ons taalgebruik en onze ideeën over oude inzichten. Dat vraagt om nieuwe formuleringen. Een andere manier waarop wij oude kennis steeds opnieuw begrijpen.

Er zijn ook **steeds nieuwe woorden** nodig **om dezelfde appels te verkopen.**

Ieder mens is anders.

Wat jij sympathiek vindt aan de een, vindt een ander irritant. Langs die weg vindt iedere groenteman zijn perfecte klant.

Waar de ene klant gaat voor de smaak van appels, zijn voor een ander juist de gezonde eigenschappen van belang.

Dat opent perspectieven voor alle groentemannen. De ene zal het verkoopargument van smaak gebruiken, de ander gooit het over de gezonde boeg.

Met bloggen is het net zo

Het gaat er niet om hoe nieuw het is wat jij verkondigt. Het gaat erom hoe origineel en authentiek jij jouw verhaal overbrengt.

Het gaat om **jouw** benadering en het inzicht dat **jij** levert.

Het hoeft allemaal niet baanbrekend te zijn. Sterker nog, dat gaat je helemaal niet lukken. Zelfs de nieuwsblogs staan vol met hetzelfde nieuws.

Maar natuurlijk, nooit 1-op-1 gekopieerd, altijd op een eigen wijze ingevuld. Als ze het netjes doen tenminste.

En altijd met een bronvermelding. Dat mag ook jij op je blog nooit vergeten.

Slechts 1 op de miljoen ideeën zijn werkelijk uniek

Er zijn maar uiterst weinig echt unieke ideeën. We bouwen altijd voort op wat er is. En dat is helemaal niet erg.

We hebben er een naam voor: **evolutie**.

Er was maar één Columbus die op een lumineus idee over een ronde aardbol kwam. Wat hadden al die andere zeelui daarna moeten doen? De grote oversteek vergeten, want het was al eens gedaan?

Ik dacht het niet. Columbus wees de weg. Al die anderen gaven er een eigen draai aan.

We bouwen altijd voort op de kennis van anderen. Telkens komt er een heel klein beetje van jouw inzicht, jouw draai en jouw authenticiteit bij.

En plots is daar Amerika!

Zo evolueert de boel en lever jij jouw waardevolle deel daaraan.

Vergeet de beste stuurlui aan de wal. Vergeet de beperking die jij jezelf oplegt. **Sla lekker aan het bloggen.**

Dat is handig als jij net begint met bloggen en je weet niet hoe de start te maken.

Maar het kan je ook bijzonder helpen wanneer je de draad kwijt bent.

Want het leven is een raar ding. Als jij net lekker bezig bent, komt er van alles tussendoor.

Soms geheel en al onvrijwillig en ongewenst. Bijvoorbeeld de minder leuke tijdingen die jouw aandacht vragen. Een sterfgeval, een probleem in de familie.

De vakantie is natuurlijk wel een vrije keuze. Maar niks mis mee hoor. Je hebt er lang naar uitgekeken en je hebt hem ook verdiend.

Of de keus nu vrij is of dat hij je wordt opgedrongen, je bent soms weken aan een stuk met iets anders dan met bloggen bezig.

Jouw supercreatieve modus is heftig en voor lange tijd doorbroken. Dat is funest voor het bruisen van je brein.

Doe de 30-dagen-oefening

Ik heb een truc geleerd, lang geleden. Heb hem toen ergens gelezen in een blogpost van [Sonia Simone](#). Zij had 'm ook weer van een ander.

Die truc heeft mij in 2009 enorm geholpen om mijn start als blogger te maken. Die truc pas ik om de zoveel tijd nog eens toe als ik voel dat ik eruit dreig te raken.

Dat is de truc die ook jou zal helpen om lekker op te starten met je blog. Of om uit dat 'post-vakantie writer's block' te komen.

Het is wat ik noem de 30-dagen-oefening:

Creëer je supercreatieve modus. Schrijf elke dag, 30 dagen lang!

Hoe simpel kan een truc zijn? Pak iedere dag pen en papier, kruip iedere dag achter het toetsenbord en schrijf.

Schrijf alsof je leven ervan afhangt! Plak [de 6 regels van Natalie Goldberg](#) boven je beeldscherm en laat het komen:

Schrijf vanuit je hart!

Hoeveel per dag?

Het hoeft echt geen uren achter je bureau te zijn. Een kwartier, 20 minuten is prima. Zet gewoon de wekker.

Maar voel je ook vrij om meer te doen. Stel je eigen limiet. Gaat het soepel? Ga voor meer!

En schrijf, als het even kan, iedere dag een stukje met een kop en staart. Een afgerond geheel dus. Dat voelt lekker, het motiveert.

Schrijf je uit gewoonte korte posts? Mooi, dan maak er elke dag één.

Ben jij zo iemand - net als ik - die soms hele lappen produceert? Geen probleem. Stel jezelf als doel om dagelijks een paragraaf of 2-3 te doen. Als het maar een afgerond geheel is. Morgen volgt het tweede deel van die post.

Maar je moet het wel consequent doen, 30 dagen lang!

Wat als een meteoriet jou treft?

Met consequent elke dag, bedoel ik ook letterlijk elke dag. 30 dagen, aan één stuk dus.

Komt Kerstmis tussendoor? Oeps, foutje in de planning.

Of jij schrijft door die kerstdagen, of jij begint daarna opnieuw met dag 1.

Ik zou gaan voor doorschrijven, want een kwartiertje is ook op een kerstdag best te doen. Doe het wel vóór de copieuze maaltijd.

Ook wanneer jou op dag 29 een meteoriet treft, is dat geen excuus. Dan heb je gewoon effe pech. Op dag 30 begint voor jou de hele riedel vanaf dag 1 weer opnieuw.

Nu en dan zul je je eigen schrijfsels prut vinden. Maar ook die dagen tellen mee, want kwaliteit is geen criterium. Het gaat gewoon om doen.

Hou het vol. 30 dagen lang, zonder onderbreking, elke dag een kwartier tot 20 minuten.

Waarom het werkt

Jeetje, 30 dagen. Ga ik dat redden? Ja, ik zie wat twijfel.

Relax, het is niet zo lastig als het lijkt.

Het vereist even doorzetten, maar deze oefening is jouw inspanning dubbel en dwars waard. En je zult zien hoe leuk het eigenlijk is.

Niet meteen, de eerste week. Maar na ene tijdje, een dag of 10 - voor sommigen eerder - dan merk je dat de woorden en de zinnen als vanzelf gaan komen.

Je bent steeds minder bezig met pietluttten. Je leert dat deel van je denken te negeren dat steeds structuur wil aanbrengen, dat bezig is met de punten en de komma's. Dat de spelling helemaal perfect wil zien.

Dat deel houdt je af van wat jij werkelijk wil vertellen. Het trekt je steeds uit je verhaal. Door consequent te schrijven en je door niets af te laten leiden, neem je dat deel de macht uit handen.

En wees gerust; later - bij het mooi maken en het redigeren van je boodschap - komt dat deel nog genoeg aan zijn trekken.

En waarom het leuk is

Nog even terug naar die meteoriet.

Zoals jij het nu ziet, is dag 29 een rampdag. Maar jij kent de oefening nog niet.

Ik kan je namelijk beloven dat jij die meteoriet als een zegen ziet. Je zult blij zijn dat ie op je bol gevallen is op die op één na laatste dag.

Want op dag 29 ben jij namelijk zover dat je helemaal niet zou willen stoppen. Het is alsof je voor de laatste dag van je vakantie zit en nu zomaar plots een hele maand eraan vast mag knopen.

Jij ziet die pech als pure mazzel!

Er is namelijk iets gebeurd in je hoofd. Jij hebt [gouden ideeën leren vangen](#).

Je ziet steeds leukere verbanden. Het voelt steeds origineler. Je wordt creatiever. Jij wilt door met jouw schrijfsels. Want je hebt de heerlijke smaak te pakken.

Je hebt je creatieve mannetjes in je hoofd wakker geschud. Die kereltjes belonen jou, ze willen voort. Het bruist (weer) in je brein.

En om dat heerlijke bruisen gaande te houden, moet je regelmatig schudden. Net als met champagne; je weet dat het zo werkt.

Schrijven dus en niet meer stoppen.

Je bent gearriveerd, bijna...

Mooi, je bent er! Hier eindigt de kortste weg naar Moeiteloos Bloggen.

Je hebt het gefikst. Je neus staat de juiste kant op en je hebt de tools in je rugzak om van bloggen een plezierige, dagelijkse, moeiteloze, creatieve bezigheid te maken.

Mag ik je nog één ding op het hart drukken? Doe de [30-dagen-oefening](#). Echt, ik beloof je, die verandert je leven. Je raakt helemaal verknocht aan het bloggen.

De 30-dagen-oefening maakt van bloggen de meest lucratieve verslaving voor Vrije Werkers.

Bloggen gaat je klanten en omzet geven. En niet z'n beetje ook. Zeker zodra je jezelf nog meer slimheden over bloggen eigen maakt.

- Wil je precies weten hoe dat zit?
- Wil je weten hoe jouw blog jouw sympathieke verkoopinstrument kan zijn?
- Hoe je met jouw manier van bloggen overtuigend en klantenwervend kunt zijn?
- Welke methodes en technieken je daarbij kunnen helpen?
- En vooral, hoe jij ze je eigen maken kunt?

Blijf mij volgen via [Vrije Werker](#). Ik zal wagonladingen aan waardevolle content voor je publiceren. En ik zal prachtige diensten voor je maken. Daarin en daarmee kun je het allemaal leren.

Ik sta te popelen, jij ook?

Volg samen met mij de ingeslagen weg. Op naar de volgende aanlegplaats. Die heet [Klantenwervend Bloggen](#).

De kortste weg naar Moeiteloos Bloggen

Heb je vragen? Neem contact met me op. Ik help je met plezier.

Ga naar [Vrije Werker](#) of [spreek me aan op Twitter](#).